

Postanowienie z dnia 5 kwietnia 2007 r.

I BP 58/06

Postanowienie odrzucające skargę o wznowienie postępowania bezpośrednio nie wyrządza szkody, którą można powiązać z merytorycznym rozstrzygnięciem o oddaleniu powództwa. Uprawdopodobnienie takiej szkody nie spełnia warunku określonego w art. 424⁵ § 1 pkt 4 k.p.c.

Przewodniczący SSN Zbigniew Myszka, Sędziowie SN: Katarzyna Gonera, Józef Iwulski (sprawozdawca)

Sąd Najwyższy, po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w dniu 5 kwietnia 2007 r. sprawy z powództwa Krzysztofa C. przeciwko Spółdzielni Mieszkaniowej „O.” w T. o zapłatę i przywrócenie do pracy, na skutek skargi powoda o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego orzeczenia - postanowienia Sądu Okręgowego Sądu Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w Katowicach z dnia 29 czerwca 2005 r. [...]

o d r z u c i ł skargę.

U z a s a d n i e n i e

Postanowieniem z dnia 29 czerwca 2005 r. [...] w sprawie z powództwa Krzysztofa C. przeciwko Spółdzielni Mieszkaniowej „O.” w T. o zapłatę ekwiwalentu pieniężnego za urlop wypoczynkowy i o przywrócenie do pracy, Sąd Okręgowy w Katowicach odrzucił skargę powoda o wznowienie postępowania zakończonego wyrokiem tego Sądu z dnia 22 marca 2005 r. [...]. Przedmiotowe postanowienie zapadło w następującej sytuacji procesowej: wyrokiem z dnia 22 marca 2005 r. Sąd Okręgowy oddalił apelację powoda od wyroku Sądu Rejonowego w Tychach z 27 września 2004 r. [...], oddalającego powództwo w całości. Powód w dniu 23 maja 2005 r. złożył skargę kasacyjną od wyroku Sądu drugiej instancji, zaznaczając, że zaskarża wyrok w części dotyczącej żądania uznania rozwiązania umowy o pracę za bezskuteczne. Postanowieniem z dnia 20 kwietnia 2006 r., I PK 211/05, Sąd Najwyższy odmówił przyjęcia tej skargi do rozpoznania. Powód w dniu 22 czerwca 2005 r. złożył

skargę o wznowienie postępowania, w którym zapadł powołany wyżej wyrok Sądu Okręgowego, z zastrzeżeniem, że skarga ta dotyczy żądania zasądzenia na jego rzecz ekwiwalentu za niewykorzystany urlop wypoczynkowy. Jako podstawy wznowienia postępowania powołał art. 403 § 1 pkt 1 i art. 403 § 2 k.p.c. Sąd Okręgowy odrzucił tę skargę, wskazując w uzasadnieniu postanowienia, że powód złożył skargę o wznowienie postępowania zakończonego wyrokiem wydanym przez Sąd drugiej instancji w sytuacji, gdy jednocześnie wniósł skargę kasacyjną od tego samego wyroku. Zaskarżony wyrok nie jest więc prawomocny, podczas gdy w myśl art. 399 k.p.c. można żądać wznowienia tylko takiego postępowania, które zostało zakończone prawomocnym wyrokiem.

Postanowienie z dnia 29 czerwca 2005 r. powód zaskarżył zażaleniem, które Sąd Okręgowy odrzucił postanowieniem z 10 listopada 2005 r., wskazując, że zażalenie jest niedopuszczalne w myśl art. 394¹ § 2 k.p.c. z uwagi na to, że wartość przedmiotu zaskarżenia jest niższa niż 10.000 zł. W dniu 27 grudnia 2005 r. powód złożył wniosek o przywrócenie terminu do wniesienia zażalenia na postanowienie Sądu Okręgowego z 29 czerwca 2005 r., motywując go tym, że złożone przez niego w ustawowym terminie zażalenie na to postanowienie rozpoznał niewłaściwy funkcjonalnie Sąd, orzekający w dodatku w nieprawidłowym składzie. Postanowieniami z 30 marca 2006 r. Sąd Okręgowy oddalił wniosek o przywrócenie terminu oraz odrzucił zażalenie wniesione jednocześnie z tym wnioskiem, stwierdziwszy brak podstaw do przywrócenia terminu.

W dniu 13 września 2006 r. powód złożył skargę o stwierdzenie niezgodności z prawem postanowienia Sądu Okręgowego z dnia 29 czerwca 2005 r., wskazując jako jej podstawę naruszenie art. 410 w związku z art. 399 i art. 363 k.p.c. Powód twierdzi, że przez wydanie tego postanowienia wyrządzono mu szkodę, gdyż został pozbawiony przysługującego mu ekwiwalentu za niewykorzystany urlop w 1999 r. W ocenie powoda, wzruszenie zaskarżonego postanowienia nie było i nie jest możliwe. Dla uprawdopodobnienia wyrządzenia szkody spowodowanej wydaniem zaskarżonego postanowienia powód wskazał na potwierdzenia przelewów dokonywanych przez niego, świadczące o tym, że w sierpniu 1999 r. nie był na urlopie oraz fakturę VAT z lipca 1999 r. zapłaconą gotówką przedstawicielowi Zakładu Oczyszczania Miasta „E.Z”. Powołał się też na dokumenty operacji finansowych dokonywanych przez jego pracodawcę z sierpnia 1999 r., znajdujące się w Banku Spółdzielczym w T.

Sąd Najwyższy, wziął pod uwagę co następuje:

Zgodnie z art. 424¹ § 1 k.p.c., skarga o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego orzeczenia przysługuje od prawomocnego orzeczenia sądu drugiej instancji kończącego postępowanie w sprawie, gdy przez jego wydanie stronie została wyrządzona szkoda, a zmiana lub uchylenie tego orzeczenia w drodze przysługujących stronie środków prawnych nie były i nie są możliwe. Skarga powinna zawierać: 1) oznaczenie orzeczenia, od którego jest wniesiona, ze wskazaniem, czy jest ono zaskarżone w całości lub w części, 2) przytoczenie jej podstaw oraz ich uzasadnienie, 3) wskazanie przepisu prawa, z którym zaskarżone orzeczenie jest niezgodne, 4) uprawdopodobnienie wyrządzenia szkody, spowodowanej przez wydanie orzeczenia, którego skarga dotyczy, 5) wykazanie, że wzruszenie zaskarżonego orzeczenia w drodze innych środków prawnych nie było i nie jest możliwe, 6) wniosek o stwierdzenie niezgodności orzeczenia z prawem (art. 424⁵ § 1 k.p.c.). Nie ma wątpliwości, że zaskarżone postanowienie Sądu Okręgowego z 29 czerwca 2005 r. o odrzuceniu skargi o wznowienie postępowania kończy postępowanie w sprawie, jest prawomocne i zostało wydane przez Sąd drugiej instancji.

Należy však stwierdzić, że przedmiotem skargi o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego orzeczenia może być wyłącznie takie orzeczenie, którego wydanie wyrządza stronie szkodę, przy czym szkoda ta musi być tego bezpośrednim skutkiem. Powód w wydaniu zaskarżonego postanowienia z 29 czerwca 2005 r. błędnie upatruje źródła szkody w postaci pozbawienia go ekwiwalentu za niewykorzystany urlop wypoczynkowy w 1999 r. Bez względu na trafność zaskarżonego postanowienia (jego zgodność z prawem), należy stwierdzić, że w sposób bezpośredni nie dotyczyło ono „pozbawienia prawa do ekwiwalentu”. Postanowienie odrzucające skargę o wznowienie postępowania w sprawie nie jest orzeczeniem merytorycznym dotyczącym prawa do ekwiwalentu za urlop, lecz rozstrzyga wyłącznie kwestię proceduralną, czy zachodzą przesłanki do wznowienia postępowania. Takie postanowienie w zasadzie bezpośrednio nie wyrządza żadnej szkody, a w każdym razie nie jest to szkoda, którą można powiązać z merytorycznym rozstrzygnięciem o żądaniu pozwu. Uprawdopodobniona przez skarżącego szkoda w postaci utraty ekwiwalentu za urlop mogłaby być uznana za bezpośredni skutek oddalenia jego powództwa w tym zakresie. W związku z tym należy podtrzymać wyrażony już w orzecznictwie Sądu Najwyższego pogląd, że postanowienie sądu drugiej instancji w przedmiocie

odrzućenia skargi o wznowienie postępowania może być przedmiotem skargi o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego orzeczenia tylko wtedy, gdy szkoda została wyrządzona przez wydanie tego orzeczenia, a nie przez wydanie orzeczenia objętego skargą o wznowienie postępowania (postanowienie z 27 stycznia 2006 r., II CNP 18/05, OSNC 2006 nr 7-8, poz. 139).

Z tych względów należało uznać, że skarga o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego postanowienia Sądu Okręgowego z 29 czerwca 2005 r., odrzucającego skargę o wznowienie postępowania, nie spełnia wymagania uprawdopodobnienia wyrządzenia szkody spowodowanej przez wydanie zaskarżonego orzeczenia (art. 424¹ § 1 pkt 4 k.p.c.) i dlatego podlega odrzuceniu na podstawie art. 424⁸ § 1 k.p.c.

=====